

☒ Bovenstaande foto brengt een graftombe in beeld van een heiligen stier uit Oud-Egypte. Eeuwen geleden werd er bijzondere zorg besteed door de Egyptenaren aan het begraven van hun heilige dieren.

DRIE JONGE SCHRIJFSTERS

MARY POS; NEL VAN DER VLIS; PHÉ WIJNBEEK I

ALS GIJ, LEZER OF LEZERES, EEN DEZER dagen een der boeken door deze jonge dames geschreven, in handen krijgt, ze doorbladert, leest, — geboeid of verveeld —, zult ge wellicht geen flauw vermoeden hebben wat het voor de betrokken jonge auteurs geweest is: het moment, waarin zij met een enkele handbeweging het pak present-exemplaren van hun uitgever ontdeden van de zorgvuldige verpakking en gegrepen hebben naar het boek — het verhaal, dat zij woord voor woord hebben geschreven, en dat nu als een tast- en zichtbaar ding voor hen lag; dat zijn wonderlijke rondgang door de wereld gaat beginnen.

Het is een lange weg, eer een jong auteur zijn eerste geesteskind kant en klaar vóór zich ziet.

Deze drie jonge debutanten zijn begonnen met korte verhalen in diverse tijdschriften en hebben toen den moed gekregen iets grooters op te zetten. Wie wist ervan?

Er is veel „Ausdauer” voor noodig, volharding.

De naaste omgeving lacht er meestal zoo'n beetje om.

90

Honderd keer denken ze: laat ik er maar mee ophouden, 't wordt tòch niets. En dan toch: doorzetten; opveeren na elke gevoelige duw. Hardnekkig opnieuw beginnen; een stuk doorschrappen, overschrijven, weer opeens de bezieling voelen, dat het gaat, dat het iets goeds kan worden!

Zoo groeit het stapeltje vellen. Eindelijk is het af. „Ik heb een boek geschreven,” denkt het jonge meisje, „had ik dat ooit kunnen denken, dat ik een „boek” zou schrijven?”

Er is zoo'n innige band ontstaan tusschen de schrijfster en haar verhaal: ze heeft zóó intens met haar helden meegeleefd, dat ze het heel gewoon zou vinden als Mapie, Edo of Joke de kamer zouden binnenstappen, om een praatje te maken.

Zal de uitgever het manuscript aanvaarden?

Laten we het niet volgen op dien tocht en u alleen meedeelen, dat ook hier de weg doorgaans een lange weg is. Niet zelden duurt het nog een paar jaar, voor dat het boek, dat immers een debuut, een eersteling is, aan het publiek wordt voorgesteld.

Op dat moment is de auteur dan al heel vaak zijn product ontgroeid en begint hij of zij eerst goed z'n hart vast te houden: *wat heb ik gedaan?*

Ja, het jaar 1931 brengt ons drie, wellicht vier vrouwelijke debutanten in onzen kring.

Mary Pos opende de rij met een vertelling: „Daden!”

Een korte, krachtige titel voor een verhaal, dat helaas nog al eens sentimenteel is.

Mary Pos schrijft *vlot*, dat is de oorzaak, dat haar boekje zich *vlot* laat lezen. *Vlot* en *vlak* liggen hier echter heel dicht bij elkaar. Haar dialogen (tweegesprekken) zijn vrij natuurlijk, doch erg praterig. De auteur ziet nog geen kans er de quintessens van een gesprek in weer te geven.

Dat is echter een veel voorkomende fout bij jonge auteurs en kan haar, als debutante, niet al te kwalijk worden genomen. Ernstiger bezwaar heb ik tegen de houding van Mapie, (in wie de schrijfster een gezond, frisch *gereformeerd* meisje wil teekenen) tegenover haar chef.

Eerlijk gezegd — ik vind er iets opdringerigs in, ondanks die er wel wat bovenop liggende naïviteit.

Als de schrijfster, die in Mapie toch een min of meer *voorbeeld* heeft willen geven, het meisje *gereformeerd* had willen doen handelen, dan had zij Mapie direct, nadat deze merkte dat de (gehuwde) „baas” van haar hield, ontslag moeten doen nemen.

Zie eens — dat het zoo gaan kan als de schrijfster vertelt, acht ik best mogelijk; maar zij heeft Mapie speciaal als gereformeerd meisje in bescherming genomen. Dat acht ik onjuist.

Neen, Mapie als specifiek-gereformeerd meisje op kantoor, kan mij, ondanks haar beschaafd parfum, niet erg bekoren. Ik geloof dan ook, dat de schrijfster zich vertild heeft aan dit veel te zwaar gegeven. Zij had dit thema moeten bewaren voor *later*, en er dan een sterk, maar *bezonnen* verhaal over kunnen schrijven.

Intusschen jammer, want ik geloof dat Mary Pos talent heeft. En dat zij eenmaal, als zij héél veel zelf-critiek zal toepassen en zich heel sterk leert *beheerschen* (typisch, dat Mapie ook zoo naïef onbeheerscht is!) eenmaal een gaven, modernen, christelijken roman zal kunnen schrijven.

Moed houden — moed houden — ernstig doorwerken en nog eens moed houden. Dan komt ze er!

☒

P. J. RISSBUW